

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת תצוה - זמור - פורים

י"א אדר תשפ"ג
גליון תתצ"ט

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
6:53	6:17	5:17	
6:56	6:16	5:02	ירושלים
7:03	6:51	5:31	באר אפרק

דברי תורה

ממורינו הגה"צ אב"ד
דקהלתנו שליט"א

איתא (מגילה יג) תנא כיון שנפל פור
בחדש אדר שמח המן שמחה גדולה אמר
נפל לי פור בירח שמת בו משה ולא היה
יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר
נולד, ע"כ.

וי"ל מה ששמח שנפל בחדש שמת בו
משה והרי יום שמת בו צדיק הוי יומא
היולולא וזכותו של הצדיק מתעורר להגן
על ישראל וא"כ לשמחה מהו עושה.
ועוד וכי מהיכן שידע שבו ביום נסתלק הוי
לו לידע שבאותו יום נולד.

ואפשר הכוונה על זה הדרך הגהה ידוע מה
שיאיתא (עי בטעמי המנהגים בשם ס' שער
יששכר) ההבדל בין ז' אדר יומא היולולא
דמשה רביא מהימנא לבין ל"ג בעומר יומא
היולולא דרשב"י, דיום ז' אדר הוי תענית
צדיקים ובל"ג בעומר הוי יום שמחה,
והטעם דאיתא דבימי אבולו של משה
רשב"י ביום שעלה ונתעלה לשמי מרומים
גילה סודות התורה וצוה לכתוב גני
נסתרות עי' בווה"ק (פ' האיניו), והוי ביום
הזה חוספת אור התורה.
וע"כ בי אדר הוי תענית צדיקים ובל"ג
בעומר יום שמחה.

ולפי"ז לכן שמח בראותו כי נפל הפור
בחדש אדר כי בחדש הזה מת משה
ושאני היולולא דילי משא היולולא כנ"ל כי
עת הסתלקותו שדא נרגא בעת לידתו ע"י
שכחת התורה, אולם לא ידע כי ביום זה
נולד הכוונה עפ"מ דאיתא במדרש (קהלת
א, יג) לטובת אדם למד תורה ושוכח, ו
שיאילו הוי אדם למד תורה ולא שכחה הוי
מתעסק בתורה שתים שלוש שנים, וחוזר
ומתעסק במלאכתו ולא הוי משיגה בה
לעולם כל ימיו,
אלא מתוך שלמד אדם תורה ושיוכחה אינו
מזוי ואינו מויע את עצמו מדתו, ע"כ,
מבואר מדברי המדרש שהשכחה בדברי
תורה היא חלק משוב התורה שעל ידי כך
הוגה בה תמיד.

ואיתא (מנחות נג) יבא טוב ויקבל טוב
מטוב לטובים, יבא טוב זה משה רביע"ה
דכתי' ותרא אותו כי טוב הוא, ויקבל טוב זו
תורה דכתיב כי לקח טוב נתתי לכם וכו'
עיי"ש.

ולכן אף שביום זה מת והוי חסרון בתורה,
מי"מ הלא ביום זה נולד ואו החל להתנצץ
אור תורתנו הקדושה שהנחילנו שבא טוב ויקבל
טוב זו תורה, והרי אמרנו שחלק מהטוב
שבתורה היא ששוכחין מה שלמד, א"כ מה
שנשתכחו ההלכות בימי אבולו של משה הוי
לטובתנו שעיי"כ נתיגע להחזירם לידע
אותם וכדאי" (תמורה שם) אעפ"כ החזירן
עניתאן בן קנו בפלפולו, וא"כ כל זה היא
חלק מטוב שבתורה, ולכן אין כל חסרון
בגרעין בשכחה שהי' בעת הסתלקות משה
מן העולם ונתר רק המעלייתא שבו ביום
נולד משה הטוב וקיבל הטוב, ועיי"ז
מתעורר וכו'.

וע"כ מתעורר זכות משה רביא מהימנא
להגן על טובים אלו ישראל וכו' היטיבה
ה לטובים (שם).

הענו האמיתי וזכה לשמירה מעונות
ופשעים
הענו האמיתי מפחד יותר מהבוכ"ע ויש
לו יותר יראת שמים ולכן גם כמה שיש
ענווה אמיתית זה שמירה אמיתית
ועיי"ז זוכים שטייגען עוד ועוד, וכמובא
באגרת הרמב"ן ז"ל זי"ע "וכל דברוך
יהא בנחת" וכמש"כ שם שענווה זה
יסוד המידות טובות ואז גם תעלה על

פיני קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א

בכוח הקדושה וטהרה
זוכה למחות את עמלק הרע

לבך מידת היראה אם יהא לך ענווה, כי הענווה האמיתית הוא שבוך
בקרבו ובתוכו ומפחד מה' בכל ענין, ולכן כמה שיש יותר ענווה כך
אז יש יותר שמירה מחטאים עוונות ופשעים כי אז הואגים ע"ע
שיוכלו להתקרב לאבינו שבשמים, ולכן אז זהו מידה טובה מרובה
שזוכים להשראת השכינה ומתעלים גבוה מעל גבוה. וכן מתעלים
בבחי' בין אדם לחבירו שהא תלי בהא, לפי שזה הגאה אינו יכול
להיות ולחיות באחדות שהרי הוא מחכה שהשני קודם יצאצח
נעליו ויתכופף אליו ורח"ל אינו יכול להיות באחדות באהבת
הברים ואהבת ישראל כי אינו מביט עליהם בעיניו והוא רחוק מהם
בליבו, ולכן מידה טובה מרובה הוא הענווה האמיתי שמתנהג כמש"כ
באגרת הרמב"ן ז"ל "וכל אדם יהיה גדול בעיניך", שזה אחדות בינו
ובין כל ישראל. ואכן די הייליגע זיסע "אגרת הרמב"ן" הוא מעט
הכמות ורב האיכות, וכמו שאמרנו כמ"פ שבזאת האגרת מונח כל
יסודות הענווה ומידות הטובות ויר"ש, וכוללת עיני בין אדם
לחבירו ובין אדם למקום וזה כולל הכל, והכל נמצא בו, וכולה
לפי"ה וגעגועים לבוכ"ע, וכ"כ מדבר על מדת הענווה כמש"כ שם
ועתה בני דע וראה כמה יתנאה לב האדם וכו' אם בעושר ה' מוריש
ומעשיר ואם בכבודו וכו' חשבו בליבך כי אתה חייב ממנו והוא זכאי
ממך שאם הוא חוטא הוא שונג ואתה מזיד וכו' דהיינו שאפי'
שיודע אתה שהוא חוטא כ"כ ואעפ"כ עליך לכבדו כי הוא יותר
חשוב ממך אזוי וייט דארף מען האלטן אז די חבר איז בעסער פון
מיר, ולהיות בענווה ובבחי' לב נשבר ונדכא בו, שכל זה הוא כלול
במחית עמלק כנ"ל.

העצה למחות עמלק - ההדבקות בתורה

העצה הגדולה למחית עמלק הוא להתדבק בתורה, ירחם המרחם
ישמור עלי ועכ"י, כמש"כ בתוך"ק ודברת במ שפסוק זה מוסב על
תורה, והנה תיבת ר"ם הוא במס' קטן כמס' ב"ם שזה בא להורות
לנו וללמדינו שע"י כוח התורה של ודברת ב"ם מוחים את ר"ם
דהיינו את עמלק מס' ר"ם שכל"ה העצה למחותו הוא להתדבק
בתורה.

התורה נקנית רק ע"י ענווה

יל"פ למה רמז תיבת ר"ם ע"י מס' קטן, אלא שזה בא לרמז שאם
רוצים לקנות תורה אז הוא ע"י ענין ובחי' מס' קטן דהיינו ענווה
שנקטין א"ע כמש"כ ברוד הוא הקטן עיד"ו דייקא זכח לתורה"ק
שאותה זוכים להשיג רק ע"י ענווה ושפלות רוח, ועל דיי"ז דייקא
מוחים את עמלק שזהו שכתוב הלא כה דברי כאש נאום ה'
וכפטיש יפוצץ סלע שזהו שמרומז בזה שע"י דיבורי אש של
התורה"ק בענווה ושפלות רוח עיד"ו יכולים למחות היצה"ר שקרוי
אבן, ומרומז כאן בתיבת סלע שאש של תורה"ק מכטלת אותו עם
עמלק יחד שיצה"ר שר של עמלק ובוה מוחים את עמלק אויף
אייביג, וממילא שאם רוצים לקנות תורה אז זה רק ע"י ענווה
ושפלות רוח.

קבלת התורה בהר סיני בנכות הענווה

הרמז מה שנתן השי"ת לנו את תורתו הקדושה דייקא בהר סיני
המשך בעמי' ב'

עמלק כולל כל הרע שבעולם
נמצאים אנו עתה בש"ק שקוראין בה פרשת
זכור שע"י זה נקראת זו הש"ק שבת זכור.
והנה זקה"ק הרבי זיע"א (כ"ק אדמו"ר מרן ביה"ק
הרמ"מ זיע"א) אמר פעם בשבת זכור כמה מילים
שהם כוללים הכל, העמלק כולל כל הרע וכללות
כל הרע והוא עמלק הוא כולל הכל דהיינו את כל
הרע שבעולם וכולל את כל זה הרע כי הוא זה
שמפריע וכלל הוא לא נותן לשמור תורה
ומצוות קדושה וטהרה ועמלק כולל את כל הרע,

וממילא מזה ומכאן שמדה טובה מרובה שמחית עמלק הוא כולל את
כל הטוב.

כשמוחים בשלימות או יהי' שמו ית"ש שלם
כשיהיה מחיית עמלק בשלימות אז יהיה הבוכ"ע שמו שלם וכסאו שלם
וממילא גם אז יהיו כל השמחות בגו"ר ותו"ג במק"א וגאולה שלימה
ובנין ביהמ"ק.

וכן מובא בסה"ק מדרש שישראל אמרו לבוכ"ע אנו איננו יכולים למחות
אזא ביטערע שווערע טומאה אז עונה ואומר להם הבוכ"ע תדעו שע"י
שאתם מזכירים זכירת מחיית עמלק למטה אז אני הרבש"ע מוזהר אותו
למעלה, עמלק כולל את כל הרע ועל זה אנו מחכים ומצפים בגו"ר ואז
כבר יהי' איש תחת גפנו ותאנתו ונראהו עין בעין ומלאה הארץ דעה את
ה'.

עמלק הוא גיאות ומקור הצרות

עמלק מרומז על גיאות ומגיאות באים כל הצרות, וכמו שא"י בספה"ק
עמל"ק בגימ' ר"ם שזה גיאות כי עמלק מחפש אך גיאות ומהו עצמו
שהיכן שיש גיאות אז רח"ל אין אני והוא יכולין לדור, ולכן על הגאה אי'
דוחק רגלי שכמה כביכול ר"ל ולכן כל זמן שעמלק קיים כביכול אין השם
שלם ואין הכסא שלם משא"כ להיפך ע"י מדת ענווה אז כמה שנמצאים
יותר נמוך ובנמיכות רוח אז עיד"ו דייקא יכולים תמיד להתעלות
ולהתקרב לאבשב"ש יותר ויותר שהרי אפי' שכי' אני ה' השוכן איתם
בתוך טומאותם אך עכ"ז ולעומת זה גאות גרוע מזו הטומאה.

כשוכה לענווה מתנקה מחטאי

אי' מאמר מהמאור ושמש שאם זכה אדם להיות זה הענווה האמיתי אזי
כמה שהוא יותר עניו כך הוא יותר נקי מחטאים ולא יכול הוא להיות
בחטאים כי הכל נמשך מגיאות, וכדאי' מאמר מחובת הלבבות וקדמונים
שהאנשים הנקיים מכל עוון אז דייקא הם מפחדים מעבירה שגרועה
מכל העבירות והיא הגיאות, והאנשים הצדיקים שומרי תומ"צ הם
צריכים לזהר ביותר שלא ליפול לגיאות כי בזה ח"ו עלולים לבוא לירידה
אחר ירידה ונפילה אחר נפילה רח"ל עד שאול תחתית רח"ל.

וכמו שכבר אמרנו לפרש מש"כ ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא
תגלה ערותך עליו, שבאה תוה"ק לומר לנו שאפי' יהודי נקי בתכלית מכל
חטא עבירה ועוון ואשמה וכו' עובד את ה' והכל אצלו בשלימות
ג"כ עליו מאוד לזהר באהרת תוה"ק שאמרה ולא תעלה במעלות ולא
יחליט א"ע שהוא בשלימות העלי' והמעלה שאז ח"ו יכשל ויפול בגאות
ולכן הזהירה תוה"ק "ולא תעלה במעלות" שלא ליפול לגיאות כי אם כן
יעלה עצמו שם אז ח"ו עלול ליפול לנפילה לשאול תחתית שזהו אשר
לא תגלה ערותך עליו אם הוא מונח ח"ו בגיאות.

גאות מביא לאפיקורסות רח"ל

גאות ר"ד ונחש הקדמוני מקורם מגיאות שכן היה עם הנחש הקדמוני
שהחל עם גיאות ואמר רח"ל והייתם כאלוקים, ולכן הנחש הקדמוני
דיבר אפיקורסות כי מגאות ר"ל באים לאפיקורסות ולכן בזה רצה קודם
להפיל גיאות בשלעכטע גויים וכשיש גיאות כבר נמצאים רח"ל שבויים
ביד היצה"ר ורם לבבך ושכחת רח"ל.

שיחת קודש המשך מעמ' א'

עמלק בגימט' ספק – עמלק גימט' פוליטיק
עמלק בגימ' ספק ויש מחשבים חישוב כי עמלק בגימ' פוליטיק, וממילא רח"ל שעמלק הוא הגורם לכל הפוליטיק וכל הרע והספיקות באמונה שלעכטס אוף אלע שלעכטע גויים, אלעס גוטס פאר אלע אידן וע"י כוח אמונה בהתגברות מוחים עמלק.

יהושע מחה את עמלק מכות האמונה
אצל יהושע בן נון שנלחם את עמלק כתוב (שמות י"ג, ו) ויחלוש יהושע את עמלק ועמו לפי חרב דמחית עמלק ע"י התגברות באמונה בה', יהושע היה דבוק באמונה לבוכ"ע ודבוק למשה רבינו שהבטיחו השי"ת וגם כך יאמינו לעולם והיה הגדול באמונה שבוה שנלחם בעמלק הוא בזה מחה את עמלק ועמו לפי חרב, כי יהושע בן נון היה הגדול באמונה בשלימות ולא מש מתוך האוהל ודבק ברבו משה רבנו ע"ה לכן הוא דייקא מחה את העמלק, וזה מראה לנו על אמונתו הגדולה בבוכ"ע.

וגם כך יאמינו לעולם – זהו משה רבנו ע"ה
אי' בחז"ל (תנחומי קיא): עה"פ ולדבקה בו ושאלו חז"ל וכי אפשר לדבק בה' והרי אי' שהשי"ת איש אוכלה הוא ואין יכולים לדבק בו והוא כולו כביכול איש קודש קדשים אלא התדבק בכחמים ועד"י תדבק בהשי"ת. ולכן כשמדבקים לה"ח ע"י האמונה הפשוטה והשלימה יכולים להתקרב לאבשב"ש ולזכות כמה שיותר להתקרב לבוכ"ע כ"א לפום דרגא דליה, ולכן ממילא יהושע בן נון שהיה מלא וחדור באמונה שלימה ופשוטה במשה רבנו ע"ה שזה מראה לנו שהיה ג"כ חדור מוראדיג באמונה בהשי"ת ובטחון בשלימות ועדש"כ וגם כך יאמינו לעולם כנ"ל שאז גם הבוטח בה' חסד יסובבנו, כי אמונה ובטחון שלובים זב"ז ולכן גם אצל אמונה כתיב שם "בך" שקאי כלפי משה רבנו ע"ה ואצל הבוטח כתיב "בה", כדאי (סנהדרין קי). מורא רבך כמורא שמים והוא קשור זב"ז, וע"י כוח האמונה וכל הנ"ל זוכים ומוחים את עמלק אוף אייביג.

הרבש"ע ממתין גם היום שנבקש על מחיית עמלק
עם ישראל אומרים להשי"ת אין בנו כוח למחות את עמלק והשי"ת משיבם אתם תזכירו זכירת מחיית עמלק לתת ואני אמתנו מלמעלה ואז ה' לבדו ימחה את כל העמלקים וכל העמלק אוף אייביג וכל זכירת ותפילות ובקשות של ישראל מעורר למעלה שה' ימחהו כולו לעולמים, הרבש"ע חפץ למחותו כביכול וכביכול הוא מחכה לואת כדפריש"י את הפ' (שמות י"ד), כי מחה ימחה.
לך אני מזהירך כן כי חפץ אני למחותו, ואת זה אנו מבקשים תמיד, תשועת ה' כחרף עין, וע"י מחיית עמלק זוכים לכל הברכות וישועות בגו"ר לישועה שלימה וגאולה שלימה לבנין ביחמ"ק.

שפלות אוי ידע נאמנה שקיים המצוה כראוי, משא"כ אם לאחר קיום המצוה הוא נופל בגדלות וגאות סימן הוא שלא קיים המצוה כראוי בשלימות.

וכך נאמר מהרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג ז"ע על מאהז"ל (שבת לא): דעלך סני לחברך לא תעביד [וברש"י שם: ריעך הייע אביך אל תעזוב (משלי מ) זה הקב"ה, אל תעזוב על דבריו שהרי עלך שטאוי שיעבודו הברך על דברך, עב"פ חזינן מדבריו דהענין קאי על הקב"ה]. דלכאורה מניין ידעו האבות הק' את דרך ה' ולשמור מצוותיו.
אלא הפעולה שהביא לדביקות בה' ידעו שזוהי מצוה עשה ומפעולה הלא הביאה לדביקות בה' ידעו שזוהי מצוה לא תעשה, והיין דעלך סני לחברך לא תעביד – יתפרש – הברך – מלשון חיבור דהיינו דביקות, כך אמר רבינו פ"א – והכוונה דמה שהפריע לדביקות בה' לא תעביד, ידעו שלא לעשות ופירא המכוון דהאבות הק' הרי התנהגו בענוה ושפלות ולכן היה זה להם לעד נאמן שעשייתם היא מצוה דהרי אחרי קיום המצוה הגיעו לדביקות, וזה אפשר רק ע"י ענוה כנ"ל, כי על בעל הגאווה אחז"ל אין אני והוא ימליך לדור בעולם וכו'.

וזהו ההבדל בין משה רבינו לבין בלעם כי אצל משה כתיב ויקרא"ה באל"ה ועירא רמז לענוה כדכ' (במדבר י"ג, ו) והאיש משה ענו מאוד וכו', שאחרי עשיית מצוה בא לשפלות וזוהי מעלתו ולכן ויקרא. קריאה של חיבה, ואילו אצל בלעם ה' ההיפך נפש רחבה ורוחו גבוהה (אבות ה, ט), ולכן כתוב אצלו ויקרא"ה לשון טומאה ועראי, והבן. (מוך דרימ"ק דרימ"א – מוה"ק קדושת מרדכי" לפרוים)

ושפלות רוח הוא כלי לקבל התורה ועם זה זוכים למחות העמלק, ואין לנו שיוור רק התורה הזאת, כי אמנם בדורות הקדמונים שהיו בהם צדיקי אמת הגדולים שרפי מעלה והם מוח העמלק בשלימות כמו שצריך ועד"י הזריחו בכל כלל ישראל בכללות ובפרטות האור גדול של תורה ויר"ש קדושה וטהרה והשפיעו השראת השכינה על כלל ישראל בכללות ובפרטות, אך היום און די נידעריגע דורות שהצדיקים הנ"ל כבר נמצאים ומצויים בלעכטיגע גן עדן הויעך גבוה, ואילו הדור לתתא ערום מצדיקים ליידער, לכן ממילא בדורות אלו כהיום שבכחי הכ' בפייט "ומפגיע אין בעדינו", ע"י ממשיד שם הפייטן ואומר "אבל אין לנו שיוור רק התורה הזאת" כי התורה היא נצחית, תורתם של אלו הראשונים יש גם לנו כמותם, וזאת התורה לא תהא מוחלפת וכו' וע"י כוח התורה לשמה ויר"ש יכולים להגיע למדריגה שמגדלתו ומרוממתו כל המעשים וזוכה לשלימות כל הטובות הפוך בה והפוך וכו' ות"ת כנגד כולם, לכן ת"ת זה עצה להכל לרוחניות וגשמיות, וכן אי' אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד ותנומה מאושר וכו' דרכיה דרכי נועם ולכל בשרו מרפא, וע"י כוח התורה יכולים להגיע לכל הישועות ברו"ג תורה ומגנא ומצלי כן, תורה מיט מצוות תמיד מגין בכל העניינים וכל המובנים וע"י כוח זה זוכים לכל הישועות היכולים להעלותינו ממדריגה למדריגה, וכמשי"כ וממדבר מתנה ומנחילאל במות ילכו מחיל אל חיל שהכל מונח בה, וכוח התורה מקדשנו ומטהרנו ומחברינו ומקשרינו לאבשב"ש.

התורה מקרבת לאבשב"ש
על תורה אי' (ירמיה נ"ז, יא) הלוואי אותי עזבו ואת תורת שמרן כי המאור שבה מחירנו למוטב וממילא גם ישוב אל השי"ת, והוא כלל גדול מתוך שלא לשמה בא לשמה (נור כג) שאפי אם מתחילה הוא במעצב של אותי עזבו ר"ל ורק לומד תורה ג"כ יבוא לתורה לשמה ולשם ה' וכן תמיד כלל גדול מתוך שלא לשמה בא לשמה, וממילא כשלוומדים תורה יכולים להיות בעסער און בעסער ולהתקרב לאבינו שבשמים.

ע"י דברת ב"ם מוחקים את ר"ם דעמלק
ע"י כוח התורה שזוכין לה ע"י אחדות עם ענווה שזה כלי לקבל התורה בשלימות, זוכים למחיית עמלק ודברת ב"ם מוחק ר"ם, שע"י תוה"ק שמקיים בה ודברת ב"ם מוחה את עמלק שהוא מס' רם כי ר"ם ב"מ"ק עולה ב"ם, ועמלק זהו אפיקורסות לכן מוחים אותו ע"י תוה"ק שהיא להיפך שבה כתובים כל מצוותיך אמונה ומבטלת עמלק שהוא אפיקורסות וכל הרע מונח בו.

משולחן גבוה אמרי קודש מרבוה"ק מלעלוב

ונהפך החודש לשמחה ולפדות, מן הקצה אל הקצה התהפך הכל, כל זה בזכות ובכוח התשובה שעשו, תשובה מאהבה. (מוך אדמו"ר שליט"א מתוך "טענה של שמחה")

אצל בלעם כתיב (במדבר נ"ז, ד) ויקר אלוקים אל בלעם, ועיין ברש"י קריאה, לשון חיבה, ויקר, לשון עראי וטומאה עי"ש. וכתוב (דברים לד, י) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה וכו' ואיתא בחז"ל (במדבר דבא מ"ד ז') בישראל לא קם אבל באומות העולם קם ומנו בלעם.
הענין הוא כי נשמת ישראל למעלה לא היה חסר לה כלום, ולשם מה ירדה לעולם הזה, כדי שלא תאכל נהמא דכסיפא וכל בריאת העוה"ז ה' רק למטרה זו.
ואמרזו חז"ל (מדי כג) שנים שאכלו פסחיהם על זה נאמר (יהושע יד, י) צדיקים ילכו בהם, ועל זה נאמר (שם) ופושעים יכשלו בהם, לכאורה שניהם עושים פעולה אחת ובכל זאת דרכיהם שונות ומאין ידע אינש אם מקיים הוא את מצוות ה' כראוי [לשמחה].

אלא בזאת יבחן, אם לאחר עשיית המצוה הוא בא לידו

הנמוך מכולם שמורה על נמיכות ושפלות רוח לומר שע"י ענווה זו יכולין להיות ראוי לקב"ה"ת ולכן גם נתן שם השי"ת את התורה בידי משה רבינו דייקא משום שהוא היה הענו הגדול והאמיתי ע"א"ס אשר על פני האדמה, ועל זה ארז"ל משה קיבל תורה מסיני שזה ע"י ענווה של משה רבינו ונמיכות ושפלות רוח של הר סיני הנמוך וענין שילוב שניהם גם יחד של משה וסיני אצל קב"ה"ת שם, זה מרומזו על הענוה האמיתית בשלימות לומר לנו שאם רוצים לקנות תורה אז זה רק ע"י ענווה ושפלות רוח אמיתי, שכנ"ל הר סיני מרמז על ענווה וכן משה רבנו ע"ה, וכמו ששם ע"י שניהם ניתנה לנו תוה"ק כך תמיד רק ע"י זוכים לקב"ה"ת וקיום התומ"צ.

ענין הענווה והאחדות מרומז במגילת אסתר
איתא ממוך קוה"ק רבינו דוד מלעלוב זיע"א עה"פ (מגילת אסתר ג, ה) "ישנו עם אחד מפורד ומפורד בין העמים וכו' ולמלך אין שוה להניחם" שהמן הרשע אמר לשה"ר כלפי עם ישראל למלך אחשוורוש, וביקש "תכלם" ח"ו, אבל המלך אחשוורוש ענה להמן שהוא מפחד להתעסק עם היהודים כי כבר ראו כולם עין בעין שמי שחתחיל עם שילם מחזיר יקר כי הרבש"ע רב את ריבם והושיעם ויושיעם ותמיד הוא מושיעם עד ועלו מושיעם בהר ציון בב"א, אבל המן היה בעל לשון חלקלקות ובעל לשה"ר עד שלא היה כמוהו בלשונו החלקלק, לכן הפיג מאחשוורוש את פחדו להרע לישראל ע"י שענה למלך: "ישנו עם מפורד ומפורד", היינו שעכשיו הם כמצב שיש בהם מחלוקת וממילא שלכן הרבש"ע לא ישית ליבו אליהם ולא יושיע אותם, כי פירוד לבבות גורם חסרון ס"ד ח"ו, ולכן אמרה אסתר המלכה למדרכי היהודי "לך כנוס את כל היהודים" שתחילה תראה להביאם למצב ובחי' שיהיו שרויים באחדות,

ולכן אחר שבאמת תיקנו זה שם אז אח"כ מכוח זה האחדות הדר קיבלוה שוב את התוה"ק מאהבה וזכו והגיעו להשגות גבוהות, וע"י נכנסו לאור גדול של שמחת הנס וכך נתרוממו וזכו לתשובה באמת מאהבה ולקבלת התורה מאהבה, וכמשי"כ "קיימו וקיבלו היהודים עליהם ועל זרעם", ופירוש חז"ל (שבת פה) קיימו מה שקיבלו כבר ואת התוה"ק שקיבלו כבר בסני עכשיו קיימוה אצלם לקבלה מאהבה ונתקיימה בידם, וכמו שבסיני קיבלוה ע"י אחדות של יוחן ישראל כאיש א' בל"א כך גם כאן ע"י כנוס את כל היהודים, כי אחדות יכול להיות רק עם ענווה אמיתית וע"י זכו שוב בימי מרדכי ואסתר לקב"ה"ת מאהבה.

ענווה ושפלות כלי לקבל התורה מאהבה
ע"י התמדת התורה ויר"ש וקיום התומ"צ וכוח התורה ענווה ושפלות רוח, זוכים למחיית עמלק שענוה

ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפול לפני רגליו (אסתר ח, ג)
הברכה מצויה בדבר הסמוי מן העין (ב"מ מג) אסתר מלשון הסתרה ועל ידי זה ותוסף, הברכה מצויה ומתווספת. (מוך דרימ"א זיע"א מתוך "קדושת מרדכי")

ימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים (אסתר ט, פה)
יש לרמז בזה דצריך להתעורר שלא יעבור וילך יום הפורים לבטלה להבל ולריק, וכ"ה בפייט (לשבת זמור) ימי הפורים לא יהיו נבטלים. (מוך אדמו"ר זיע"א מתוך "באר מנחם")

קדושת וגדולת יום הפורים
יום הפורים הוא עת רצון גדול, די גרעסטע עת רצון, ידוע מש"כ בספרים הקדושים יום המפורים בחינת תשובה מיארה, ופורים בחינת תשובה מאהבה, די העכסטע תשובה.

איתא בגמ' (שבת פה) קיימו וקיבלו היהודים (אסתר ט, ט) קיימו מה שקיבלו כבר, ה' קבלת התורה ברצון, מאהבה, לכן יום הפורים נשגב כל כך.

כל כך נשגבה הוא היום הזה, ע"ד דאי' כי חודש אדר היה חודש קשה, המן הרשע ידע מזה, הוא היה קליפה'ניק, לכן זמם וביקש לעקור את הכל בחודש הזה דייקא, ובחסידי השי"ת וברוב רחמינו נהיה המתקה בשורש,

פאר אידן. אך גיב אונק פאר אידן דעם וועלט און ענענר וועלט! עס קומט עננים אסאך מאהל, וואס און דארף אונקעגעבן יענער וועלט פאר אדישע קינדער. בין און מקריב יענער וועלט ברוך השם, דאנש זיך מיר, און האף מיטן איבערשטענס הילף, אז און האב געראטעוועט אידן פון שאול תחתית מיט דעם! (פרים ה אמת יש ל' מסיני ענין יחידים ואנ מסד ענין את הענין והענין פנימית רבות קודה שאנן ענין למסד את הענין לפני בני, ואנ מקריב עקרת, ביה נראה לי ענין, טעם הצלוח והחיות והיה יחידים משאל תחיות עם הו. ענ"ק.

ליטופו תוססים. לכו בער בקרבו ומשתוקק ליום נראה אור. אז אינער איז מעכב די גאולה, הריני כפרתי! כשוין נישטא קיין כה, מען מוז משיח'ן יעדען עיטוב וואס איז דא איז נישט למטה. ווי האט די רבי ר' בום והחיק מפרטיסוחא (יט) געזאגט? רביש'ן לייז אונז אויס אלס אידן, ווי אינדער אלס גוים! יעדען עיטוב איז נישט למטה פאר רביש'ן נאם אוד מעכב והאולה, הריני כפה שלו, ער און כח ומסכים המשיח, כל עיטוב אנו למטה, כמיש רב מפרטיסוחא: רביש'ן עזל פן את ישראל, מאשר את כל העינים, כל עיטוב אנו למטה כל ית ככעל.

ממילא דארף מען שוין שוין שוין? דעם גיאל צדק. און יעצט קען מען בעהמן. מען קען פארלייגען כוחות, וויל גניסן נעאלו וגינסן עתידיו להגאל. איז, איז! ווער רעדט, דער מעכב אל'ין רעזנא? אבער וואס זאל און טהוף און וויל איינשט, און וויל אויכעט! אייביג די מעכב איז מעכב, זאל די מעכב אונק גיין, ס'זאל נישט זיין קיין מעכב זאל ער קומען שוין... לאמיר טרינקן לחיים! לחיים טובים ולשלום! (עריכס מיד, מיד, את הנאיץ עכשיו יתלם לקט ולעל תחיות כ גניס נעאלו ותי, איז, מי מדיה, המעכב מעצמו מדיה, אך מה אנשה, אך כח רעה זאת, ואם המעכב הוא מעכב שיתוקל המעכב כ"י שלא יוד שום מעכב, ויכול מיד למלא המשיח, קאן שיהו לחיים טובים ולשלום).

הנה כשבו לב המלך ביון, נפרעו סכרי האהבה ומעיינות הדמעה, והתייפה: ס'איז אוא מוראדיגע הסתר! וואס קען מען נאך טהון משיח זאל קומען? אויפיל גלות איבערגעגאנגען, אויפיל שוויגענער אידן, אויפיל געליטען, וואס וויל מען נאך פון אונז? וואס פאדערט מען נאך און משיח זאל קומען? אידן האבן זיך שוין גענוג געבאדען און בלוטן אויף וואס?! - אצמירד מרן מהרמ"ם זיע"א, כעצת תשמי"ז, איז געווען און קבר רחל כ'שהיה רתוק למיטתו, און זאגן נישט ציטש געוונט, ווייל מיר זענען ציטש געוונט, ער איז געווען געוונט! האט ער געזאגט דעמאלט: 'מאנען גיי צום כסא הכבוד און בעהמ, מען האט די צוגעזאגט זשעב גינס לגבולס, זאל מען מקיים זיין. וואס וועט מען טענה'ן צו דיר? דייע קינדערליך האבן געזינגט? זאלסטו זאגן, אז די יסורים וואס זיי זענען אריבערגעגאנגען זענען אסאך אסאך מער ווי זייערע זינע?' - אצמירד זיע"א אומר זאת בתש"מ, ומען אז חלף הרבה שנים ועדיין לא נעשענו... וזה יוד כחסוד'ן נראי, מיד עור יתלם לעשות ולפעל לכיאת המשיח, כמה גלות עכרים בני, אלפי שנים כמה סבלו ומגלים, מיד עור רחמם ותקעם מאתנו כ"י שימא המשיח יחידים כע סתפק ערשם ועודו ערשם וכל מה. אך על כשהיה בקבר רחל והוקע למיטתו, ואנ לא אצמירד שלא הרגש טוב כ אנו הם אלו שאינם מרגשים טוב, הוא היה כ"י אומר אצמירד בקבר רחל ע"ז: אמת לכל כסא הכבוד ותקעתי שוהבתי לך זשעב גינס לכן צי"כס לקיים החימה, ואם יענען, כ גניס חמא, על כל תענ כ יסורים שום ענדו ומגלים ענדו מסוק את האשמה שחמא, ע"כ בדת'הובות ובתקיות שאין עלי עפר משלה, משיח רבינו להשימע טענותיו, ופוסק נרצות: אגענו צו אנדישע צרות און עק צו אנדישע צרות ווי לצרות של יחידים, ש געל בשל מי הרעה האות ופי' כ יודע אני כ בשלי הסער הגדול הזה (וזה א. ו). פאר ותעמק אצל אידן זענען דאך גוט! אבער פון דעסוועגען פעלט דאך נישט קיין סיבות, אבער יעדער אינער דארף זינען די סיבה און זיך, אז ער איז דער גורם, און אז מען וועט זעהן מתקן צו זיך, ממילא וועט זיין די תקון השלם! עס איז נישטא קיין איד וואס איז נישט גוט, (כאל מ, כל ישראל הם טובים, אך עכ"ל לא חסרים סיבות, אך כ"י ש' לו לחפש הסיבה בעצם, שאלי הוא העולם וינען ענמא וזאן התקומה, כ און יחיד שחמא לא טוב).

גבואנו לתאר קצת את ערשת השולחן הטהור וסעודת 'משתה היין' שנערך ע"י מרן רביה"ק זיע"א, קשה לתאר ולזעוריה בשלימותה אל הקורא, מהו, הי נער על פניו הק' האימה והיראה מגדל קדושת היום וסגולתה. מאיך, שריו הי' במצב רוח מרוסס, בהתלהבות ובשמחה עצומה, ולא אחת התבסס בגלופיו. רקיזה ובכיה, שיהיה ושתיקה, רצונות והדוה, תקיפות וענימות, תבעות וישועות - הכל בערבובי, יראתי מתוך שמחתי ושמחתי מתוך יראתי, וכפי שאמר מרן אצמירד שליט"א שהי' כ"י אהבה ויראה, וגילו ברעהו.

עוד אמר מרן אצמירד שליט"א: "ביים טאמען זיל און ביים ויידען דער רבי זיל זענען פריים געווען ערנסטע טיפין... דער טאמען זיל האט שטענדיג ארום געזארגעט פריים!" נאצל אצמירד זיל ון אצל קני זיל ווי ים הפריים רצונים מתמיד. אמת לא תמיד ענין ופעל רבות נפריים על המענים, לכן, און לומר כאלו מסגרת זו מסוגלת להכיל את עמקו ורחבו של הענינים שניראו ושמעו בימי הפורים בכלל ובשולחן הטהור בפרט. אבל און און בני חורין מליץ על לבנו ולצויר לענן עינע כמו חי את חסן החוה, עבודתם בקריאת המגילה ובקיום מצות היום, כי הוא נורא ואיום, ומצות השמחה באופן נעלה ונשגב בקדושה ובטהרה.

וכי שימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היחידים וחסים לא יסוף מורעם, נענוב את כל מעשה תקופס וגבורתם ופרשת גדולתם אשר גידול המלך. הימים האלה נקרים ונעשים בכל דור ודור.

רבינו נעם לביהמ"ד, ועל דיו לסעודה בעצרי היום שנמטכה לתוך הילה שעות ארוכות, אמנם כבר קדמה לה הענה גדולה בחדרו בקדוש פנימה. בידעו גנפשו רב כוחו בעריות השולחנות בכלל - כפי שהעיד על עצמו כמ"פ שירש את כח הטיפין מאבותיו הק' זיע"א - וביים הפורים בפרט, וברצונו הטוב להיטיב לאתרינו, היה מעורר ומזכיר לכל הנלווים אליו לבוא אל הסעודה. בעת רצון נשגב דאן, ויכל לפעול עגורם כל טוב בגשמיות ובהחיות, גם לאנשי שלומם וחסידיו הרבים מעבר לים, הורה להם להתקשר אליו 'ביים טיש', לברך ולהתברך במליו משאלות לבם לטובה ולברכה.

כאשר נחרו אליו לביתו במשך היום עם משלוח מנות וקוויתלעך, היה אומר שעדיף שיתנו הקוויתלעך לעת ערב כשיערוך את השולחן בגינת המדרש. אף אירע - אם לא ראה אותם נעמים בטיש - שטלה שלוחים לצאת הדופים סביב המלך לקרוא לאנשים שהיו זקוקים לישועה שיבואו מהר כי השעה האותן שעת רחמים ועת רצון. היה מצטער, והתבטא בלשון 'במלך, ליטול חלקם המוכן להם מכל טוב בגדיה.

בעת הטיש הי' נרץ בעולם השמחה, ובזמן שמרבים בשמחה נפתח מעיני השמחה מלעילא ומשפיע לכל נפש מישראל. כרגשי קודש שר נעננו שמה וריקוד שמילא את הלבבות רעה. לצד טישי כיסופן וגעגועים, גענימה ובערה שירדה חודי בטן. מעת לעת קם ויוצא במחול, ורוקד בהתלהבות וקדושה ובחירות עזו עד כלות הנפש. מטענעו היה באמרות צדיקים לרוב, כמעין המתקבר חור על יבל עשיר של מאמרים ורעיונות נפלאים, וטיפרי צדיקים. מרבה לשען את הפתגם החסידי: זעקלת מרדכי - תכלית מרדכי! בן - לבן, מוג לו כס יס לוגם, כ ער שהיה שריו בגלופין ממש. נעם יין יצא סוד, והנה פותח הוא את סגור לבו הטהור ומדבר לפני המלך. עתה מתגלה מעט הלום, אחרי כל ההסתרות שפעל ועשה בכדי להסתיר את עבודתו בקדוש. עתה פרץ משה מן התכונן העצום. כל מאווי לבקש מלפניו על עמי נאסוד ת, ו. מוכן הוא לתת טיפן נפשו לדי ולמסור נפשו עליהם. מבקש ומתקן, תובע את תביעותיו, ומדבר בתקיות בדברים נראים ששמו כפיו באותו עת. דברי כדודי איש יתמלטו: פריים איז אמת און האב מסירות נפש

הילולא דצדיקיא

- י' אדר - רבי גרשון ב"ר יצחק אשכנזי ב' עבודת הגרשוני (תנ"א)
- רבי יוסף יואל מסטעפין ב"ר יעקב אהן - תל' מרן הבעש"ט (תק"ל)
- רבי אברהם יוסף יוסקא מבאקערשט ב"ר מאיר מואסי - אמונה שלימה ו"א שגפ' כאד"א (תש"ח)
- רבי משולם זוסיא ממעזיבוב ב"ר אברהם יהושע העשיל (תר"ם)
- י"א אדר - רבי חיים יוסף דוד אזולאי "רבינו החיד"א" ב"ר רפאל יצחק ורדה (תקס"ו)
- רבי ישכר בער שפירא מקעמניא ב"ר פנחס - חתן ר"א מנדבורנא (תשי"ז)
- רבי חנניה זי"ט ליפא טייטלבוים מסאסוב ב"ר חנוך העניך (תשכ"ז)
- רבי יוסף דאיון הרומז'ובער ב"ר אפרים פישל ב' שו"ת "צפנת פענח" (תרצ"ז)
- י"ב אדר - רבי שלמה מסאסוב-לבוב ב"ר חנוך העניך מאלעסק (תרע"ט)
- רבי נפתלי צבי הלבשרטאם מבאבוב ב"ר שלמה (תשס"ח)
- רבי פינחס מבורשא ב"ר ברוך (תש"א)
- רבי אלטר אליעזר מבייטש ב"ר אהרן (תרצ"ז)
- רבי לוי יצחק לייפער ב"ר אהרן אריה מטעמשוואר (תשנ"ט)
- י"ג אדר - רבי משה פיינשטיין ב"ר דוד - אגרות משה (תשמ"ז)
- רבי אברהם מנחם מענדל מראוואו ב"ר משולם פייבוש מלענטשא - תל' המגיד ממעזריטש (תקס"ב)

- רבי שמואל ב"ר יוסף שטרזשון מוילנא הרש"ש (תרל"ב)
- רבי יהודה החסיד ב"ר שמואל ב' ספר חסידים (תתקע"ה)
- רבי משה שלמה יחיאל משילין ב"ר דוד יוסף מלעלוב - דברי משה (תרע"ד)
- רבי משולם זוסיא מארעל ב"ר יצחק יואל מקאנטיקאווא (תר"ם)
- רבי יצחק יעקב דוד מסטראוויץ ב"ר ברוך מוויז'ניץ (תרצ"ב)
- רבי מנחם מנדל מגומבין ב"ר זאב וואלף מסטריקוב (תרצ"ז)
- י"ד אדר - רבי חיים סגל לנדא מבראדי אב"ד פודקאמין ב"ר אברהם (תקנ"ז)
- רבי מנחם אויערבאך אב"ד אסטראווע ב"ר חיים אב"ד לונטשין (תרי"ח)
- רבי שלום יוסף משפיקוב ב"ר דוד מבוהש (תר"ם)
- רבי משה מרדכי מפילוב ב"ר חיים ישראל - מדרש משה (תרפ"ט)
- ט"ז אדר - רבי משה שמואל ב"ר ישראל טויסיג - ר"ת. ת. אהרן מטריסדורף (תשנ"ב)
- רבי חיים הכהן קמל ב"ר יעקב - ר"י אופקים (תש"ח)
- רבי צבי קאדימבור ב"ר שמואל - קב הישר - (ת"ל)
- רבי אהרן משה מאוורשט ב"ר יוסף יצחק (תרי"ז)
- רבי יהוקאל שרגא מדוקלא הי"ד ב"ר מנחם מנדל מפריסטיק (תש"ב)
- רבי אשר ישעי' מוואלקווא ב"ר נפתלי צבי מראדימוב (תרע"ז)
- רבי ישעי' מגרייצא ב"ר יעקב יצחק מבלענדוב (תרע"ז)
- רבי מרדכי פרגל ב"ר יהודה אריה לייבוש מבוטשעטש - בוטושאן (תשמ"ד)
- רבי יוסף לייפער מפריסבורג ב"ר צדקת יוסף ב"ר דב בערצ'י מסטמ"ר (תשכ"ז)
- ט"ח אדר - כ"ק מרן הרה"ק רבינו אלעזר מנדל מלעלוב בן כ"ק מרן הרה"ק רבינו משה מלעלוב (תרמ"ג - אדר ב')
- רבי פנחס יהודה ב"ר טוביה ליברמן - פתחי לב על חובות הלבבות ועוד (תשס"ה)
- רבי שלום הריף ב"ר איסר אולמן ב' דברי רש (תקפ"ה)
- רבי שמוה אב"ד בובריקא ב"ר יעקב - תל' הרבי ר"ז מאניפולי והמגיד מקאניין .
- רבי יוסף דראביטשר ממעזיבוב ב"ר יחיאל מייכל מיאמפאל.

מעשה ליו"ט קודש פורים

מה שאלתך וינתן לך - כוח של התפילות בימי הפורים

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן ששמע ממרא דעובדא הדר בארה"ב, כי במהלך החורף לפני שנה החלה בתו הקטנה לחוש כאבים בבטנה, והלכו לשאול בעצת רופאים, זה אומר בכה זה אומר בכה, עד שבפרוש ימי הפורים פנו לרופא מומחה אשר עשה לה בדיקת דם והודיע שכנראה יש לילדה 'צליאק', ומעתה ועד עולם אסורה היא באכילת דבר מאכל שיש בו אחד מחמישה מיני דגן. אלא שלא רצה לקבוע 'מסמרות' בדבר, על כן הפנה אותם להתייעץ עם רופא גדול הגר במנהטן שבניו-יורק שהוא 'יחיד מומחה' בתחום זה, ונקבע התור לימי חודש אייר.

אם הילדה נצטערה ביותר לשמע בשורה רעה זו, על כן 'ותקם בעוד לילה', באשמורת הבוקר של יום הפורים 'חגרה מתניה' ואמרה כל ספר התהילים לרפואת הבת.

והנה בהתקרב הזמן המיועד לביקור אצל הרופא במנהטן, התקשרו אליהם מהמשרד שלו לתת להם כמה וכמה הוראות, ואז נזכרו לפתע שכבר זמן רב, מיום הפורים, שלא התלוננה הבת על כאבי בטן. התקשרו לרופא (ששלח אותם לרופא שבמנהטן) לשאול בעצתו, ואמר להם שאינו זוכר את המקרה על כן יעיין ברשימותיו. והנה לאחר שעיין

אמר בפליאה: איני יודע מה אתם שחים, אני מעיין בתוצאות בדיקת הדם והכל בסדר גמור, אין כאן שום סימן של חסרון, ואם היא מרגישה טוב - שתמשיך כך בבריאות לחיים ולשלום...

מסיים בעל המעשה בהתרגשות: הרי לפניי אותו המסמך בו כתוב מפורשות שרופא זה מפנה ושולח אותנו לרופא הגדול (וגם שלח את המסמך להראותנו), ואילו עתה, אותו רופא בעצמו טוען לעומתנו שהכל בסדר... בשמים לא הייתי, אבל אין כל ספק שהתהילים של יום הפורים עשו שם איזה 'סדר'...

וכך שמעתי מהרה"ח רבי שמואל יואל מיללער הדר בווימס"ב: לפני כשנה בערב פורים הלכתי ברחובה של עיר, בצדי הדרכים היו הררים הררים של שיירי שלגים, ולפתע מעדתי והחלקתי בהם, נחבטתי קשות ונשבר קרסולי (קנעכל). במהרה החישו אותי לבית החולים, שם ערכו כמה צילומים לרגלי ומצאו בהם מפורשות שני שברים ל"ע. דעת הרופא היתה נחרצת כי חייבים לנתח את רגלי - כדי שאזכה להתרפאות ועם הזמן ללכת על שתי רגלי כאחד האדם.

קיבלתי עלי גזירת שמים מתוך קושי אך באמונה שלימה כי הכל לטובה. התור לניתוח נקבע ליום שני בשבת, כשפורים חל ביום השישי שלפניו. וכבר החלו בסידור כל העניינים לקראת הניתוח.

ביום תענית אסתר דיברתי עם ידיד נאמן מארה"ק, לפני גוללתי את כל 'פרשת השברים', והוא פתח פיו בחכמה וחיזק אותי במעשה ששמע ב'שיעור הכנה'

לקראת פורים, מעשה שהיה בשנה שלפני כן. על כן אמרתי לנפשי, אאזור עח ותעצומות לשפוך נפשי לפני ה'. ואכן, בחסדי שמים גמרתי את ספר התהלים ביום תענית אסתר ולמחרתו שוב ביום הפורים, מתוך בקשת רחמים מרובים לרפואת רגלי במהרה ללא יסורים ומכאובים.

ביום שאחר הפורים הזמנתי את עצמי לרופא אחר - אשר לפי כמה 'יש אומרים' חשבתי שיקל עלי ויסיר מעלי את חובת הניתוח, אך גם הוא מתחילה שחק עלי בראותו את הצילומים אשר בידי... אלא שבבדיקתו שוב (בידיים) החוויר והוכרח להודות כי אכן, יש כאן נס ופלא ואין כל צורך לנתח ולא לטפל באופן קשה כל כך.

הוא גם 'מצא' הסבר מה הייתה טעותו של הרופא הראשון עם כל העסקנים, באמרו שהם פיענחו את הצילום באופן אחר, ובאמת יש כאן רק שבר אחד. סוף דבר, רגלי נתרפאה באופן ניסי, וגם כל הטיפולים (פיזיותרפי') שלאחריהם עשו פעולתם במהירות עצומה - שלא לפי ערך הרגיל.

ומסיים ר' שמואל יואל, איני יודע מה הפשט בכל טעויות הצילומים, אך ברור כשמש שספר התהלים ביום הפורים הוא אשר ערך לי ה'טיפול' הנכון והטוב ברגלי. אגב אורחא מוסיף הוא לספר כי כעבור ד' שבועות נפל שוב והוסיף 'מכה על מכתו' כשקרסוליו נחבטו שוב קשות, בפחד ובהלה מיהר לערוך צילום לרגלו, ומשבאה התוצאה לפני הרופא, שאלו כמה זמן עבר מהשבר, וענה: כד' שבועות. אמר לו הרופא, כי לפי הצילומים נראה כמו שעברו על השבר לכה"פ ו' שבועות או יותר.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

אנא אמרו תהילים בימי הפורים לרפואת האשה החשובה והיקרה מנב"ת מרת אלטע עטיל בת בלימא גיטל תחי' הזקוקה לרחמי שמים מרובים

ברכת מזל טוב נאמנה
הננו לברך לכבוד האי גברא יקרא מאוד נעלה, לבו זהוב עולה על כולוה, ואש ונהשון לכל דבר קדושה, נודע בשערים במועשיו האדירים, איש המעשה במישרים ואמונה, מרבה חילים לתורה ותעודה, כשלמ"ח עושה אורה, יקר שבערכין שמו ומשמח אולקים ואנשים. המושלך נפשו נעגד למען בית היינו הק' ונושא בעולו במסיו"נ, ולא חוסך עמל ויגיעה למענה, דבוק ומקושר בעיו ותעצומות למרן אדמו"ר הקה"ט זיע"א ולהבטח"ח ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א, יקר רוח אשר כבוד שמו הטוב הולך לפני, ה"ה

הרה"ח רבי שלמה זלמן הלוי הורוויץ שליט"א
לרגל שמחת הולדת הנכדה תחי' בת לחתנו האברך היקר המופלג בתו"ש, כריא דמוליה ביה הרה"ח **יעקב שמעון פרעזיא** הי"ד בשעתו מ"צ לאו"ש"ט מעומק לבנו נביע ברכותינו שיבה לנחת ממנה ומכל וצ"ח בהרחבת הדעת, בברכות שמים מעל, טוב וחסד ידפוך כל ימי חייו, בברכה מזובה וחסד עליון כל ימיו והוי אריכי ומזוני ריחיו, ובמקום אחד תורה וגדולה משולבות יחדיו ובמהרה נוכח לקבל פני משיחנו ומלכינו בראשינו בעגלא ובזמן קריב.

בשם מרבו מוסדות דחסידי לעלוב - אברכי טול משנות

הגליון הבא לאחר פורים לכי ער"ש כי תשא אי"ה

לזכר עולם יהיה צדיק
כ"ק מרן הרה"ק אדמו"ר רבינו אלעזר מנדל מעלעוב זיע"א בן כ"ק מרן אדמו"ר הרה"ק רבינו משה מעלעוב זיע"א יומא דהילולא ט"ז אדר (תש"ז) פורים המשולש זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן הנוצח ע"י אחד מנכדי רבינו זכותו הק' תגן עליו אכ"י

לקוראינו היקרים
שאלתינו ובקשתנו בימי הפורים כי תטו שכם להוצאות הגדולות של הגליון הקי' המוכה רבבות ברחבי תבל. לתחמות: 0527667563

לעילוי נשמות
הרה"ח ר' מלכיאל חיים יהושע בן הרה"ח ר' ישעיהו ז"ל נלב"ע ט' אדר תשנ"א

מזל טוב
לידידינו היקר והנעלה, טוב הלב ויקר הערך, מנאמני הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, ה"ה הרה"ח ר' חיים שלום רחצניצ' שליט"א - בית שמש לשמחת נישואי בנו עב"ג בשעתו מ"צ זכה לנחת ושובע שמחת וכט"ס